

RÖD PRESS

Nr 2/84 Pris 7 kr (befriad från moms)

ALLT OM
KLOTTER

SNUTAR

DOM NYA
FILMerna

BILDER FRÅN
BUDAPEST

GIFT-
KATASTROF

sanningen om
CLASH
och bilderna

the CLASH

Ingen av oss trodde väl att det någonsin skulle ske: att The Clash gav sej ut på turné igen.

Men det gjorde dom. Och dom kom till Sverige. Sångaren Joe Strummer, basisten Paul Simonon, trummisen Pete Howard och dom två nya gitarristerna Vince White och Nick Sheppard.

Givetvis åkte vi dit. För om det är något vi har kunnat vara sams om här på redaktionen, så är det att Clash är bäst. Ojämförliga.

I alla fall var det så innan vi var på konserten i Stockholm. Hur det nu var efteråt kan du läsa själv.

Kärlek

Det handlar om kärlek.

Det är nog det enda sättet jag kan förklara det.

Fast då menar jag alltså inte att jag *älskar* Joe Strummer. Och Clash har knappast gjort en enda låt om kärlek.

Men ändå är jag säker på att det är kärlek det handlar om. Nåt annat kan det inte vara.

För det är ju så när man verkligen älskar nån: Då kan man göra i stort sett vad som helst för henne. Man är fullständigt ärlig och öppen. Man menar verkligen varenda ord man säger och gör sej inte till. Allt man gör är verkligen äkta. Och man är stolt.

Och precis så känns det med allt Clash har gjort, från första singeln med **White Riot** till konserten i Stockholm. Alla dessa låtar, fyllda av ilska, glädje, hat och stolthet. Och kärlek.

Det är inte bara texterna som är ärliga och musiken som är kompromisslös. Hela bandets inställning är fri från sneglingar på vad som går hem eller ger mest pengar eller är enklast. Vilken annan grupp skulle till exempel tvinga sitt skivbolag att sälja en dubbel-LP för enkel-pris? Eller försöka sälja skivor i USA med en låt som **Washington Bullets**, en ren hyllning till Castro och Sandinisterna i Nicaragua?

Men samtidigt blir låten inte nåt vänsterfrieri: *If you find an Afghan rebel the Moscow bullets missed/Ask him what he thinks of voting communist.* Och även om dom sjunger om arbetslöshetens eländiga England, så bär

2

Joe Strummer – en svikare?

dom t-tröjor med texten **Freedom is more vital than a job.**

Alltid så ärligt och rakryggat, utan kryperier eller smicker. Det måste helt enkelt vara kärlek. Kärlek till rocken. Till oss som dom spelar för. Till livet. Till friheten.

Och sen handlar det ju om kärlek på ett annat sätt också. Vissa kärlekar är så starkt hopkopplade med Clash: Jag kan bara inte höra vissa av Clash låtar utan att få en klump i halsen och tänka på en viss person...

Och föresten: Hur skulle man kunna va ihop med en tjej som inte gillar Clash?

ERLAND HULEDAL

Uppror

I juni 1976 hade Clash sin första spelning. Året därefter utbröt punkvågen i gran' old England. Självt gick jag vid denna tidpunkt i sista ringen på gymnasiet högst ovetande om vad som stod att vänta i musikväg. För att inte säga högst ovetande i allmänhet.

Det skulle dröja två LP-skivor och lika många år tills jag fick upp ögonen för Clash. Ett skivomslag som starkt påminde om en Elvis Presleyskiva stacks i näven på mig.

– Va fan är det här..., tänkte jag eftersom

Elvis och den musikstilen är bland det värsta jag vet.

Men ur konvolutet uppenbarade det sig två vinylplattor med uppkäftiga och för mig hälsosamma texter. Och musiken var minsann inte sämre.

London Calling to the faraway towns/ Now that war is declared – and battle come down/London calling to the underworld/Come out of the cupboard, all you boys and girls.

Sedan den dagen var mitt materiella sinne inriktat på att leta reda på allt i vinylform med Clash. Jag inledde en resa bakåt i tiden

via LP:n **Give' em enough rope** till tidernas begynnelse.

Are you taking over or are you taking orders/Are you going backwards or are you going forwards (White riot)

Alltmedan det ekade i borgarsamhällets högtaleri: Du blir nog vuxen du också skall du se...

– Fan heller! tänkte jag och hämtade ny näring från **Sandinista**.

Våren 1981 upplevde jag Clash lajv. För första och sista gången verkade det som. På Clashfronten blev det med tiden stiltje. Ända tills en fredagkväll i februari i år.

Då blev det genast en smula lättare att leva. Och upprorskänslan väcktes återigen inom mig.

P-O RASK

Svek

Clash är en symbol för uppror, hat och kamp mot etablissemangen, åtminstone för mej. Deras texter fördömer det mesta i det engelska samhället av idag, och musiken är mycket aggressiv. Man hör och känner att Joe Strummer är arg och kåt när han spottar ur sej sina texter i mikrofonen.

Joe Strummer, den nye Clash-gitarristen Nick Sheppard och basisten Paul Simonon – mannen bakom namnet The Clash.

Clash har alltid utgett sej för att vara ett helgjutet band där alla betyder lika mycket och ingen är stjärnan med stort S. Texterna har alltid varit mycket verklighetsnära, de har handlat om en verklighet som är mycket påtaglig i Thatchers England, om arbetslösheten och rasmotsättningar.

Nu är ju Mick Jones kickad, och jag kan inte låta bli att undra vad han egentligen betydde för bandet. Troligen ganska mycket.

Jag såg Clash på Johanneshov. Det var något som inte stämde, men det tog lång tid innan jag kom på var det var: Jag tycker att Joe Strummer har svikit. Dom borde heta **Joe Strummer & The Clash** istället.

Scenen badade hela tiden i en massa popljus, som sej bör, rött, gult, grönt och blått. Men det fanns **en vit** strålkastare och den var hela tiden riktad på Joe Strummer som dessutom var klädd i vitt. Gitarristerna var ömsom gula och blåa, men vem fan la märke till dom, när mannen som sjöng stod där i mitten och solade sej i en vit ljuskaskad?

Joe Strummer har blivit en **rockstjärna**. Något som Clash alltid har försökt stå emot. Han har "gett upp" om han nu någonsin stått för det han sagt...

På kvällen träffade jag en annan kille, inga jämförelser i övrigt, men som kört samma grej, fast på ett annat sätt. Jag såg Johan/Jenny Ehrenberg på en rockklubb. Han gick in på killarnas toalett...

Får man byta två Joe mot en Ozzy? Eller en Mick?

PIERRE OLSSON

**Clash-bilder:
Mikael Kårelind/Neon**

4

London SS

Den sanna historien om The Clash

Egentligen började allting med **London SS**.

När bandet bildades 1975 var det ett av dom allra första nya-vågen-banderna i England, långt innan nya vågen hade blivit någonting.

I London SS spelade **Matt Dangerfield**, **Brian James** och **Mick Jones** gitarrer, **Casino Steel** piano och **Tony James** bas. Trummisarna skiftade: ett tag var det **Nicky "Topper" Headon**.

I början av 1976 var London SS i upplösning. **Matt Dangerfield** och **Casino Steel** hade hoppat av. Några månader senare hade dom bildat ett av dom legendariska pionjär-punk-banderna: **The Boys**.

Kvar av London SS var **Brian** och **Tony James** och **Mick Jones**. Dom sökte i första hand en ny trummis. Bland dom som kom för att prova var **Chris Miller**, "**Rat Scabies**". **Brian** fastnade för honom och dom bildade ett band: **The Damned**.

Ganska snart gav också **Mick** upp tankarna på London SS. Tillsammans med sin kompis **Paul Simonon** på bas, gitarristen **Keith Levine** och trummisen **Terry Chimes** startade han i mars **The Heartdrops**. **Paul** gillade inte namnet, utan förslog istället **The Clash**.

I två år hade **Joe Strummer** varit sångare i **The 101'ers**, ett ganska traditionellt men bra rockband. Dom spelade på samma klubbar som till exempel **Kilburn** and **The Highroad** (**Ian Dury**s första band) och **Eddie and The Hot Rods**. Våren 1976 hade dom precis släppt sin

första singel, **Keys To Your Heart**, skriven av **Joe Strummer**. Men han var ändå trött på bandet och letade efter ett yngre gäng att spela med.

Samtidigt letade **The Clash** efter en bra sångare. I april fann **The Clash** **Joe** samtidigt som han fann dom. I juni hade dom sin första spelning.

Men **Joe Strummer** och **Terry Chimes** kom aldrig överens. **Terry** lämnade **The Clash** flera gånger under det närmaste året, men kom alltid tillbaka. Han behövdes i gruppen. Inte förrän i april 1977, efter att första LP:n är färdig, blev han definitivt utbytt. Då träffade nämligen **Joe**, **Paul** och **Mick** **Micks** gamla kompis från London SS: **Topper Headon**.

I och för sej kom aldrig **Topper** och **Joe Strummer** heller överens, men det är en annan historia.

Redan tidigare, hösten 1976, lämnade **Keith Levine** **The Clash**. Så småningom bildade han, tillsammans med **Johnny Rotten**, **The Public Image Ltd**.

För att då slutligen knyta upp den sista lösa tråden: i augusti 1976 träffade **Tony James**, basisten från London SS, gitarristen **Billy Idol**. Dom bildade ett band som några månader senare blev **Generation X** – ännu en punk-legend.

Fast det har ju egentligen ingenting med **The Clash** att göra.

ERLAND HULEDAL

